Mechler Anna

Tavasz a malomban

Újra tavasz van. Árad a víz, kusza szél fut a fák közt;
Kattog a régi malom.
Kint van a molnár szép felesége a vad zuhogónál,
Nézi a nagykereket.
Hányszor hallgatták a fiával, hogy nyikorog, hogy
Búg, zakatol a kerék;
Szépen fekszik a vánkosfán, koszorúja, lapátja
Fordul az ár hüvösén…

Benn a fogaskerekek mozgása a kőpadig ér fel,
Fordul a kő, szelídül,
Búza pereg a garatba, alul már lisztje fehérlik,
Hízva telik meg a zsák.

Fáradt képpel a molnár néz ki – de széles a válla!
Int felesége felé,
Kapja a zsákot, mint a pihét, viszi, rakja a csűrbe.
Kisfia nézi, segít,
S Toldit látja, a hőst, míg terhet emelget az apja:
„Róla regélt az anyám!”

Este, ha vége a munkának, odaülnek a padra,
Bort hoz a szép feleség,
Énekel egyet a gazda: „Molnár volt az apám, és
Annak az apja is az,
Molnár lesz a fiamból, molnár lesz unokámból,
Míg a világ a világ!”